

CURSILLO

VIỆT NAM - ÂU CHÂU

Số 234

NỘI DUNG

- 5 chiếc bánh và 2 con cá 1
(HY Nguyễn Văn Thuận)
- Thông điệp Fratelli tutti (tóm lược) 3
(ĐTC Phanxicô)
- Vũ khí đối thoại 8
(Anna P.)
- Trở về với Chúa 9
(MAVTT)
- Tình Ngài đưa dẫn 10
(Trần Nguyễn Bình)

Chăm Lo Bảo Vệ
Công Trình Tạo Dựng

SINH HOẠT HÀNG THÁNG

Trường huấn luyện và Ultreya

THL

10/10/2021 - 14/11/2021 - 12/12/2021

Ultreya

25/09/2021 - 24/10/2021 - 28/11/2021

**Cầu chúc quý anh chị
hăng say và dồi dào Ôn Chúa
trong năm sinh hoạt mới.**

Cursillo

Le Mouvement des Cursillos de la
diaspora Vietnamienne en Europe

<http://cursillo.free.fr>
<http://cursillovnau.free.fr>
eMail : mduongn@gmail.com

Mission Catholique Vietnamienne
38 Rue des Épinettes
75017 Paris—FRANCE

Tel. +33 (0) 981 896 701
Fax. +33 (0) 156 802 268

Lá thư Phong Trào

NĂM CHIẾC BÁNH và HAI CON CÁ

Các bạn thân mến,

Đứng giữa quang cảnh tuyệt vời, đồi lúa chín vàng, biển rộng mênh mông một màu xanh da trời, với những làn sóng bạc, tôi nghĩ ngay đến Chúa Giêsu đang nói chuyện với dân chúng. Nhìn khuôn mặt các bạn với đôi mắt Chúa Giêsu, từ đáy lòng tôi muốn kêu lên : “Các bạn thân mến, tôi yêu các bạn ! Yêu các bạn rất nhiều !”

Tôi rút cảm hứng từ Phúc âm Thánh Gioan chương 6, để nói chuyện với các bạn. Hãy đứng dậy, mời các bạn nghe Lời Chúa.

Phúc âm Chúa Giêsu theo thánh Gioan: Ngược mắt lên, Đức Giêsu nhìn thấy đông đảo dân chúng đến với mình. Người hỏi ông Phi-líp rằng: “Ta mua đâu ra bánh cho họ ăn đây?” Người nói thế là để thử ông, chứ Người biết mình sắp làm gì rồi. Ông Phi-líp đáp: “Thưa, có mua đến hai trăm bạc bánh cũng chẳng đủ cho mỗi người một chút”. Một trong các môn đệ là ông Anrê, anh ông Simon Phêrô, thưa với Người: “Ở đây có một em bé có năm chiếc bánh lúa mạch và hai con cá, nhưng ngần ấy thì thấm vào đâu!” Đức Giêsu nói: “Anh em cứ bảo người ta nằm ngả xuống đi”. Chỗ ấy có nhiều cỏ. Người ta nằm ngả xuống, nguyên số đàn ông đã tới khoảng năm ngàn. Vậy Đức Giêsu cầm lấy bánh, dâng lời tạ ơn, rồi phân phát cho những người ngồi đó. Cả nhỏ Người cũng phân phát như vậy, ai muốn ăn bao nhiêu tùy ý (Ga 6,5-11).

Trên đường tiến đến Năm Thánh 2000, chúng ta tìm hiểu :

- Chúa Giêsu là ai ?

- Tại sao ta yêu mến Ngài ?

Làm thế nào phó thác mình cho tình yêu của Chúa, cho đến mức độ chọn lựa Ngài một cách tuyệt đối, không ngại tiến bước trên đường xa thẳm, không ngại nhọc nhằn lê bước dưới trời nắng oi ả, chẳng kiếm đâu ra một chút tiện nghi?

Trong Sứ điệp gửi các bạn trẻ nhân ngày Quốc Tế Giới Trẻ lần thứ XII, năm 1997 tại Paris, Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II viết :

Hiệp thông với toàn thể dân Chúa đang tiến đến năm Đại Toàn Xá

2000, tôi kêu mời các bạn nhìn kỹ vào Chúa Giêsu. Ngài là Thầy và là Chúa của đời ta. Hãy suy niệm lời Phúc âm Thánh Gioan (Ga 1,38-39) :

- Thừa Thầy, Thầy ở đâu?
- Hãy đến rồi sẽ thấy.

Bản thân tôi đã từng là một thanh niên như các bạn, rồi làm Linh mục, Giám mục. Tôi đã đi qua một quãng đường, hân hoan có, lao khổ có, tự do có, lao tù có, nhưng luôn luôn tràn trào hy vọng.

Tôi thật lúng túng mỗi khi người ta yêu cầu tôi thuật lại kinh nghiệm bản thân, đã chọn Chúa Giêsu và bước theo Ngài thế nào. Nói về mình không hay tí nào. Nhưng tôi đã đọc cuốn: “Những bất ngờ của Thiên Chúa” (tiếng Pháp là “Les imprévus de Dieu”). Tác giả là Đức Hồng Y Leo Suenens (Bỉ). Một hôm ngài hỏi bà Veronica : “Tại sao bây giờ bà chấp nhận cho tôi viết về cuộc đời của bà, mà trước đây bà lại không cho ?” - “Vì bây giờ con hiểu rằng đời con không thuộc về con mà thuộc về Chúa hoàn toàn. Chúa muốn xếp đặt thế nào có lợi ích cho các linh hồn thì mặc ý Chúa”. Đức Gioan Phaolô II đã cô đọng tư tưởng ấy trong cuốn tự thuật, đề là “Hồng ân và màu nhiệm - Dono e mistero”, cũng như Đức Mẹ đã nói lên trong kinh Magnificat.

Các bạn yêu mến,

Chính vì thế mà tôi làm như Chúa Giêsu trong bài Phúc âm, Ngài đã lấy năm chiếc bánh và hai con cá mà cho, nào có thấm vào đâu với mấy nghìn người, nhưng đó là tất cả, Chúa Giêsu đã làm tất cả, đó là “hồng ân và màu nhiệm”. Cũng như cậu bé trong Phúc âm, tôi tóm tắt kinh nghiệm sống của tôi trong bảy điểm: Năm chiếc bánh và hai con cá. Không đáng gì nhưng là tất cả những gì tôi có. Phần còn lại, Chúa Giêsu sẽ liệu.

Nhiều lúc tôi cảm thấy khó chịu trong lòng vì người ta phỏng vấn, muốn thúc giục tôi nói những chuyện giật gân, trong thời gian lao tù, v.v... Đó không phải mục đích của tôi. Nguyện vọng lớn nhất của tôi là trao lại cho các bạn trẻ một sứ điệp của tình thương và sự thật, của công lý và hòa bình, của tha thứ và hòa giải, để xây dựng.

Tôi muốn chia sẻ với các bạn trẻ, làm thế nào gặp Chúa Giêsu:

- Trong mỗi giây phút của cuộc đời,
- Trong sự phân biệt giữa Chúa và việc của Chúa,
- Trong lúc cầu nguyện và sống lời Chúa,
- Trong phép Thánh Thể,
- Trong những người anh chị em khắp nơi,
- Trong Mẹ Maria.

Dưới ánh sáng của 24 ngôi sao chiếu soi dẫn đường tôi đi, cùng với các bạn trẻ, tôi muốn la vang lên :

“Hãy sống theo chúc thư Chúa Giêsu ! Hãy tiến lên, bước qua ngưỡng cửa Hy Vọng !”

Rôma, ngày 2 tháng 2 năm 1997

Lễ Đức Mẹ Đâng Chúa Giêsu trong Đền Thánh.

+ Phanxicô Xaviê Nguyễn Văn Thuận

Thông báo

1/ Sau một thời gian dài giãn cách, sinh hoạt của PT dần dần mở lại. Anh chị em chúng ta cố gắng tiếp tục các nỗ lực duy trì tình huynh đệ, hỗ trợ nhau trong hành trình ngày thứ tư. Xin các anh chị thông báo cho nhau trong nhóm, liên nhóm, những tin tức sinh hoạt, hay chuyện vui buồn trong đại gia đình Cursillo.

2/ Các anh chị cursillistas nào muốn nhận tin tức của PT, và bản tin điện tử, hay báo tờ gửi qua bưu điện, xin liên lạc với chị Ngọc Cương qua email :

lienlac.cursillo.auchau@outlook.fr.

3/ Bản tin cursillo là một trong những phương tiện gìn giữ các mối liên hệ giữa các cursillistas. Mong quý anh chị em không ngại chia sẻ những ưu tư, khó khăn, hạnh phúc của mình. Những cảm nghiệm đó chính là quà tặng quý giá cho từng cursillistas.

Chân thành cảm ơn sự thông cảm và sự tiếp tay của các anh chị, để chúng ta tiếp tục nắm tay nhau tiến bước trên hành trình ngày-thứ-tư trong Tình Chúa và tình bạn quảng đại luôn mãi.

Tóm tắt thông điệp “Fratelli tutti – Tất cả anh em”

Hôm thứ Bảy 03/10/2020 tại Assisi, ĐTC đã ký một thông điệp mới “Fratelli tutti – Tất cả anh em” mà ngài gọi là một thông điệp xã hội. Trong đó, Tình huynh đệ và tình bạn hữu là những phương thức được ĐTC gợi ý để xây dựng một thế giới tươi đẹp, công bằng và hoà bình hơn, cùng với nỗ lực của tất cả các dân tộc cũng như các tổ chức. Cùng nhau nói không với chiến tranh và vấn nạn toàn cầu hoá của sự thờ ơ. Thông điệp ra đời trong bối cảnh đại dịch Covid-19, ĐTC bày tỏ: “đây là điều khiến ngài đau buồn trong khi soạn thảo tài liệu này”. Nhưng bối cảnh y tế toàn cầu chỉ ra rằng “không ai sống sót một mình” và đây thực sự là lúc “mơ về một nhân loại duy nhất” nơi đó tất cả chúng ta là “anh em của nhau” (7-8).

Bài tóm tắt của Vatican News Tiếng Việt

Những vấn nạn toàn cầu đòi hỏi hành động toàn cầu, nói không đối với “văn hoá xây tường”

Thông điệp mở đầu bằng một dẫn nhập ngắn và tiếp nối với tám chương, nội dung là những suy tư của ĐTC về chủ đề tình huynh đệ và bằng hữu được đặt trong “một bối cảnh rộng hơn” và được kết nối với “rất nhiều văn kiện và tài liệu” mà ĐTC Phanxicô đã gửi đến các cá nhân và tổ chức khắp nơi trên thế giới (5). Chương thứ nhất với tựa đề **Những bóng tối của một thế giới khép kín** đề cập đến nhiều lệch lạc của thế giới hiện tại như việc chi phối và thay đổi những khái niệm như dân chủ, tự do, công lý; việc đánh mất ý nghĩa của xã hội và lịch sử; về chủ nghĩa ích kỷ và dừng dừng với công ích; về sự đề cao lô-gíc của thương trường dựa trên lợi nhuận và văn hoá phế thải; về vấn nạn thất nghiệp, chủ nghĩa phân biệt chủng tộc, sự nghèo đói; về sự bất bình đẳng quyền lợi và những biến thể của nó như sự nô lệ, buôn người, những phụ nữ bị lạm dụng và bị buộc phá thai, vấn nạn buôn bán nội tạng (10-24). ĐTC nhấn mạnh rằng những vấn nạn toàn cầu cần đến những hành động mang tính toàn cầu và bày tỏ lo ngại về nền “văn hoá xây tường” đang làm nảy sinh những hình thức tệ nạn

gây ra lo sợ và cô lập (27-28). Ngoài ra, ngày nay còn chứng kiến sự đi xuống của đạo đức (29) mà một phần nào đó là lỗi của truyền thông khi không tôn trọng người khác cũng như không đủ khiêm tốn, đang tạo ra những vòng luẩn quẩn ảo và quy kỷ, nơi đó sự tự do là hão huyền và đối thoại không đem lại lợi ích (42-50).

Tình yêu bắc cầu : tấm gương của người Samari nhân hậu

Trước nhiều bóng tối đó, Thông điệp đối lại bằng một tấm gương sáng ngời, đem lại niềm hy vọng, đó là tấm gương của người Samari nhân hậu. Đây cũng là chủ đề của chương thứ

FRATELLI TUTTI

hai *Một người lạ trên đường*, trong đó, ĐTC nhấn mạnh rằng, trong một xã hội băng hoại đang quay lưng lại với khổ đau và hoàn toàn “mù tịt” với việc chăm lo cho người đau yếu và dễ bị tổn thương (64-65), tất cả chúng ta được mời gọi – như người Samari nhân hậu – trở thành người thân cận với tha nhân (81), bằng việc vượt qua những thành kiến, tư lợi, những rào cản lịch sử và văn hoá. Thật vậy, tất cả chúng ta đều có trách nhiệm trong việc xây dựng một xã hội biết đón nhận, hội nhập và nâng đỡ những ai quy ngã và đau khổ (77). ĐTC khẳng định rằng tình yêu bắc những nhịp cầu và “chúng ta được sinh ra cho

tình yêu” (88), ngài khuyến khích cách đặc biệt các tín hữu nhận ra Đức Kitô nơi nhưng ai bị loại trừ (85). Nguyên lý về khả năng yêu thương ở “mức độ phổ quát” (83) được nhắc đến trong chương ba, *Suy tư và xây dựng một thế giới rộng mở*, trong đó, ĐTC Phanxicô mời gọi chúng ta “ra khỏi chính mình” để thấy nơi tha nhân “sự tăng trưởng của hiện hữu” (88), học nơi tha nhân năng động bác ái hầu giúp chúng ta hướng đến “sự hiệp thông phổ quát” (95). Trên hết, Thông điệp nhắc nhở rằng tầm vóc thiêng liêng của đời sống con người được định nghĩa bởi tình yêu là điều “luôn ở vị trí đầu tiên” và giúp chúng ta nỗ lực hơn vì lợi ích của tha nhân, giúp ta tránh xa mọi hình thức của chủ nghĩa ích kỷ (92-93).

Quyền lợi không có ranh giới, các mối quan hệ quốc tế cần đến đạo đức

Một xã hội huynh đệ là một xã hội cổ võ giáo dục hướng đến đối thoại để loại bỏ “con virus của chủ nghĩa cá nhân cực đoan” (105) và giúp chúng ta cố gắng nhiều hơn. Khởi đi từ sự trợ giúp của gia đình và từ “sứ mạng giáo dục đầu tiên và thiết yếu” của gia đình (114). Một cách cụ thể, có hai ‘phương tiện’ để hiện thực hoá hình thức xã hội này, đó là : lòng tốt, nghĩa là muốn điều tốt cho tha nhân cách cụ thể (112), và sự liên đới, hướng đến người đau khổ và được thể hiện qua việc phục vụ con người chứ không phải là các ý thức hệ, tranh đấu chống lại nghèo đói và bất công (115). Quyền được sống đúng với nhân phẩm là điều không thể bị từ chối đối với bất cứ ai, ĐTC khẳng định, và bởi vì lợi ích không có ranh giới, không ai có thể bị loại trừ, bất kể người đó được sinh ra ở đâu (121). Trong cái nhìn này, ĐTC gọi nhắc việc suy tư về “một nền đạo đức cho các mối quan hệ quốc tế” (126), bởi mỗi quốc gia cũng là của người khác và tài nguyên quốc gia đó không thể bị từ chối cho những ai đang cần đến dù người

đó đến từ nơi khác. Do vậy, quyền lợi tự nhiên đối với tài sản riêng là thứ yếu so với nguyên lý phổ quát là tạo vật được trao tặng cho thế giới (120). Thông điệp cũng nhấn mạnh đến vấn đề nợ công, khẳng định lại nguyên lý rằng đây là điều phải thanh toán nhưng làm sao để không ảnh hưởng đến sự phát triển của những nước nghèo nhất (126).

Người di cư : quản trị toàn cầu để hướng tới những dự án lâu dài

Chủ đề về người di cư được nói đến trong phần hai và chiếm trọn chương thứ tư với tựa đề *Một con tim mở ra với toàn thế giới*. Người di cư, với những “mảnh đời vỡ vụn” (37), chạy trốn khỏi chiến cuộc, bách hại, khỏi thiên tai, khỏi những kẻ buôn người vô lương tâm, buộc phải rời khỏi quê hương xứ sở; ngoài ra, còn có các chủ đề người di cư được đón nhận, được bảo vệ và hoà nhập. ĐTC nhắc đến việc tránh di cư không cần thiết bằng việc thiết lập nơi quốc gia sở tại những khả thể để họ sống đúng với nhân phẩm. Nhưng đồng thời cũng tôn trọng quyền được tìm một nơi ở xứng đáng hơn. Nơi ở mới, sự cân bằng chính đáng sẽ là giữa việc bảo vệ quyền lợi công dân và sự bảo đảm việc đón tiếp cũng như trợ giúp người di cư (38-40). Cách cụ thể, ĐTC chỉ ra một vài “chỉ dẫn thiết yếu”, đặc biệt cho những ai buộc phải di cư vì “những khủng hoảng nhân đạo nghiêm trọng”, đó là : đơn giản hoá việc cấp visa, mở ra những cánh cửa nhân đạo, bảo đảm chỗ ở và những điều kiện thiết yếu, tạo cơ hội việc làm và giáo dục, khuyến khích đoàn tụ gia đình, bảo vệ trẻ vị thành niên, bảo đảm tự do tôn giáo và khích lệ hội nhập xã hội. ĐTC cũng nhắc đến việc cần xác định lại trong xã hội khái niệm “công dân toàn phần” nhằm loại trừ yếu tố phân biệt khi sử dụng từ “nhóm thiểu số” (129-131). Thông điệp đề cập đến việc quản trị toàn cầu, một sự hợp tác quốc tế về người di cư, khởi sự cho những dự án lâu dài hơn là những trường

hợp cấp thiết (132), trong danh nghĩa cho sự phát triển liên đới với mọi dân tộc và đặt nền tảng trên nguyên tắc vô vị lợi. Theo cách đó, các quốc gia được coi như “một gia đình nhân loại” (139-141). Theo ĐTC Phanxicô, tha nhân là một quà tặng và là sự phong phú cho mọi người, bởi sự khác biệt thể hiện khả năng lớn lên (133-135). Một nền văn hoá lành mạnh là nền văn hoá biết đón nhận và biết mở ra với người khác, đồng thời không phủ nhận chính mình, mà trao tặng cho người khác những gì là chân thật nhất. Như khối đa diện, hình ảnh mà ĐTC hay đề cập, tổng thể có giá trị hơn các phần riêng biệt, nhưng mỗi phần đều có giá trị của riêng mình (145-146).

Chính trị : một trong những hình thức quý giá nhất của đức ái

Chủ đề của chương năm là *Một nền chính trị tốt đẹp hơn*, là điều đại diện cho một trong những hình thức quý giá nhất của đức ái bởi nó cố gắng để phục vụ lợi ích chung (180) và nhận biết tầm quan trọng của dân tộc, được coi là mang tính cởi mở, sẵn sàng đối diện và đối thoại (160). Trong một nghĩa nào đó, đây là điều mà ĐTC Phanxicô gọi là chủ nghĩa bình dân, đối lập với khái niệm “chủ nghĩa dân túy”, điều phớt lờ tính chính thống của khái niệm “dân tộc”, đang thu hút sự đồng thuận hầu cấu trúc hoá nhằm phục vụ và cổ vũ chủ nghĩa ích kỷ để gia tăng ảnh hưởng (159). Nhưng nền chính trị tốt phải là nơi bảo đảm việc làm, “khía cạnh thiết yếu của đời sống xã hội” và nỗ lực để mọi người có được cơ hội phát triển khả năng của mình (162). ĐTC lý giải rằng sự trợ giúp ích lợi hơn cho người nghèo không chỉ là tài chánh, đó là sự trợ giúp khẩn cấp, thay vào đó là cho họ đời sống chính đáng bằng công việc của mình. Chiến lược đúng đắn chống nghèo đói không đơn thuần là làm cho người nghèo cảm thấy không bị xúc phạm, mà là giúp họ thăng tiến trong cái nhìn liên đới và hỗ tương (187). Ngoài ra,

chức năng của chính trị là tìm ra hướng giải quyết cho mọi nguy cơ chống lại quyền căn bản của con người như loại trừ khỏi xã hội, buôn bán nội tạng, hàng hoá, vũ khí và thuốc phiện; đó là sự lạm dụng tình dục, bóc lột lao động, là chủ nghĩa khủng bố và tội phạm có tổ chức. ĐTC kêu gọi mạnh mẽ việc loại trừ tận căn nạn buôn người, gọi đó là “sự xấu hổ của nhân loại”, và nạn đói, theo nghĩa đó là “tội phạm” bởi lương thực là “quyền lợi không thể thay thế” (188-189).

Thương trường không thể tự giải quyết tất cả. Tổ chức Liên Hiệp Quốc cần phải cải tổ

ĐTC Phanxicô nhấn mạnh rằng nền chính trị cần thiết là nơi biết nói không với tham nhũng, với sự không hiệu quả, với việc lạm dụng quyền lực, với việc thiếu tôn trọng luật lệ (177). Phải là nền chính trị đặt trọng tâm trên nhân phẩm con người và không được quy phục kinh tế bởi “thương trường tự nó không giải quyết mọi vấn đề”, như những “thảm hoạ” do tài chánh gây ra là minh chứng (168). Do vậy, cần coi trọng các phong trào quần chúng, họ là những “nhà thơ xã hội” đích thực và là “những nguồn năng lượng luân lý”, họ cần tham dự vào xã hội, chính trị và kinh tế, dĩ nhiên là ưu tiên sự cộng tác toàn diện hơn. Theo đó, ĐTC khẳng định, có thể chuyển từ nền chính trị “hướng đến” người nghèo thành nền chính trị “với” và “của” người nghèo (169). Một khao khát thời sự nữa của Thông điệp là sự cải tổ của Tổ chức Liên Hiệp Quốc, đó là đối diện với sự thống trị của kinh tế dẫn đến việc loại bỏ quyền lực của một quốc gia riêng lẻ. Thực vậy, nhiệm vụ của LHQ sẽ là cụ thể hoá khái niệm “gia đình các quốc gia” cùng hành động vì công ích, loại trừ tận gốc nghèo đói và bảo vệ quyền con người. Tài liệu nhấn mạnh đến việc sử dụng không ngừng nghỉ phương thức “ngoại giao, các tổ chức thiện tâm và các toà án”, LHQ cần cố võ

sức mạnh của luật hơn là luật của sức mạnh, khuyến khích những hiệp định đa phương nhằm hỗ trợ tốt hơn những quốc gia nhỏ bé (173-175).

Phép lạ của sự tử tế

Chương thứ sáu, với tựa đề *Đối thoại và tình bạn xã hội*, làm nổi bật khái niệm cuộc sống như “nghệ thuật gặp gỡ” với mọi người, cả với những vùng biên của thế giới và với các dân tộc bản địa, bởi “có thể học được gì đó từ mọi người và không ai là vô dụng cả” (215). Do vậy, đối thoại thực sự là khi biết tôn trọng quan điểm của người khác, những lợi ích chính đáng của họ và nhất là sự thật về nhân phẩm con người. Thông điệp nói rằng chủ nghĩa tương đối không phải là câu trả lời bởi nếu không có các nguyên tắc phổ quát và quy luật luân lý nhằm ngăn cản sự dữ tự căn, luật pháp sẽ chỉ trở thành những áp đặt chủ quan (205). Các đặc biệt, ĐTC mời mọi đến “phép lạ của sự tử tế”, một thái độ cần lĩnh hội bởi đó là “ánh sao trong đêm tối” và là “sự giải phóng khỏi sự thô lỗ, lo sợ và thờ ơ” đang thống trị thế giới này. ĐTC cho rằng một người tử tế tạo ra môi trường sống lành mạnh và mở ra những lối nẻo cho những nơi sự giận dữ đã phá huỷ những nhịp cầu (222-224).

Sự chung tay của hoà bình và tầm quan trọng của tha thứ

Suy tư về giá trị và cổ võ hoà bình, chương thứ bảy với tựa đề *Những tiến trình của một cuộc gặp gỡ mới*, nơi đó, ĐTC nhấn mạnh rằng hoà bình được gắn với chân lý, với công bình và lòng nhân. Tránh xa khát vọng trả thù, hoà bình “chủ động” và hướng đến xây dựng một xã hội đặt nền trên sự phục vụ tha nhân và trên nỗ lực theo đuổi hoà giải và phát triển hỗ tương (227-229). Theo ĐTC, trong một xã hội, mỗi người phải cảm thấy như “ở nhà”. Bởi thế, hoà bình là một “món hàng thủ công mỹ nghệ” có liên hệ và nhắm tới mọi người và mỗi người phải đóng góp phần của mình. Nhiệm vụ của hoà bình

không phải là đình chiến và không bao giờ kết thúc, ĐTC nói tiếp, và như vậy, nơi mỗi hành động, cần đặt trọng tâm là con người, nhân phẩm và công ích (230-232). Thông điệp khẳng định : Gắn liền với hoà bình là tha thứ, cần yêu thương mọi người, không ngoại lệ ai. Nhưng yêu thương kẻ bách hại mình nghĩa là giúp họ biến đổi và không cho phép nó bách hại tha nhân. Như thế, ai đang chịu bất công phải bảo vệ hết mức những quyền lợi của mình hầu gìn giữ nhân phẩm, là qua tặng của Thiên Chúa (241-242). Sự tha thứ không có nghĩa là trừng phạt nhưng là công lý và ghi nhớ, bởi tha thứ không có nghĩa là lãng quên, mà là loại trừ sức mạnh phá hoại của sự dữ và khát vọng trả thù. ĐTC nhắc nhở rằng chúng ta không bao giờ được quên “những nỗi kinh hoàng” như Shoah, các vụ ném bom nguyên tử ở Hiroshima và Nagasaki, những bách hại và thảm sát sắc tộc. Những điều này luôn được ghi nhớ, được nhắc nhở để không ru ngủ chúng ta và để giữ cho ngọn lửa của lương tâm cộng đồng luôn bùng cháy. Đồng thời, cũng quan trọng không kém khi ghi nhớ những điều thiện hảo, những ai đã chọn tha thứ và tình huynh đệ (246-252).

Không bao giờ gây thêm chiến tranh, đó là sự thất bại của nhân loại

Một phần trong chương thứ bảy đề cập đến chiến tranh, ĐTC nhấn mạnh rằng chiến tranh không phải là “bóng ma quá khứ” nhưng là “mối nguy thường trực” và là sự “từ chối mọi quyền lợi”, là “sự thất bại của chính trị và của nhân loại”, là “sự đầu hàng đáng xấu hổ đối với thế lực sự dữ” và với “hố sâu” của nó. Ngoài ra, vì lý do rằng các vũ khí nguyên tử, hoá học và sinh học đã làm hại nhiều người dân vô tội, ngày nay chúng ta không thể suy nghĩ như trước đây về khả thể “chiến tranh chính nghĩa”, nhưng cần tái khẳng định với tất cả sức mạnh rằng “Không

được gây thêm chiến tranh nữa! Có thể cho rằng chúng ta đang trải qua “một cuộc chiến tranh thế giới thứ ba theo từng phần” bởi mọi xung đột có liên hệ với nhau và do đó, việc loại bỏ hoàn toàn khí hạt nhân là “một mệnh lệnh luân lý và nhân văn”. ĐTC gợi ý rằng thay vì đầu tư tiền của cho vũ khí, hãy dùng nó để thiết lập Quỹ quốc tế chống nghèo đói (255-262).

Án tử hình là không thể chấp nhận, hãy loại bỏ nó trên toàn thế giới

ĐTC cũng bày tỏ quan điểm về án tử hình, coi đó là không thể chấp nhận và cần phải loại bỏ trên toàn thế giới. ĐTC cho rằng “kẻ giết người không mất đi nhân phẩm, Thiên Chúa bảo đảm điều đó”. Từ suy tư này, ĐTC khuyên dụ hai điều: thứ nhất, không được xem hình phạt như một sự trả thù mà như một phần của tiến trình cải hoá và hội nhập xã hội; thứ hai là cần cải thiện tình trạng các nhà tù trong tương quan với nhân phẩm của các tù nhân, và rằng án chung thân cũng được xem là “án tử ẩn tàng” (263-269). ĐTC cũng khẳng định lại sự cần thiết phải tôn trọng “sự thánh thiêng của sự sống” (283) nơi mà hiện nay “một phần nhất định của nhân loại dường như đang là nạn nhân” như nạn phá thai, người nghèo, khuyết tật và người lớn tuổi (18).

Bảo đảm tự do tôn giáo, đó là quyền lợi căn bản của con người

Chương thứ tám và là chương cuối cùng, ĐTC bàn đến chủ đề *Các tôn giáo nhằm phục vụ tình huynh đệ trên thế giới* và tái khẳng định rằng bạo lực không bao giờ có nền tảng tôn giáo mà là những dị dạng tôn giáo mà thôi. Do vậy, những hành động “đáng lên án” như khủng bố không thể quy về tôn giáo nhưng là do những lý giải sai lầm các bản văn tôn giáo, cũng như đối với các nền chính trị, sự nghèo đói, bất công và bách hại. Không được hỗ trợ chủ nghĩa khủng bố bằng tiền bạc, vũ khí

cũng như phương tiện truyền thông bởi đó là tội ác quốc tế chống lại an ninh và hoà bình thế giới (282-283). ĐTC cũng nhấn mạnh rằng một hành trình hoà bình giữa các tôn giáo là khả thi và do đó cần bảo đảm tự do tôn giáo, đó là quyền con người căn bản của mọi tín hữu (279). Thông điệp đặc biệt đề cập đến suy tư về Giáo Hội rằng Giáo Hội không thực hiện sứ vụ của mình các cá nhân, Giáo Hội không ở bên lề xã hội và, dù không làm chính trị, Giáo Hội không chối bỏ chiều kích chính trị của mình. Giáo Hội quan tâm đến công ích và chăm lo cho sự phát triển toàn diện của nhân loại. Thực vậy, Giáo Hội hướng đến nhân loại và tất cả những gì là nhân văn hướng đến Giáo Hội, theo các lời khuyên Phúc Âm (276-278). Sau cùng, ĐTC kêu gọi các vị lãnh đạo tôn giáo thể hiện vai trò “trung gian đích thực” của họ nhằm xây dựng hoà bình, ngài kêu gọi với danh nghĩa tình huynh đệ con người, hãy dùng đối thoại như con đường, sự hợp tác chung nhưng phương thức và sự thấu hiểu lẫn nhau như phương pháp và tiêu chuẩn (285) (trích “Văn kiện về tình huynh đệ vì hoà bình thế giới và chung sống” được ĐTC Phanxicô và Thủ lãnh tối cao Ahmad Al-Tayyib ký ngày 4 tháng Hai năm 2019 tại Abu Dhabi).

Chân phước Charles de Foucauld, “người anh em của hết mọi người”

Thông điệp kết thúc bằng việc nhắc lại các nhân vật Martin Luther King, Desmond Tutu, Mahatma Gandhi và nhất là Chân phước Charles de Foucauld như khuôn mẫu cho tất cả về việc đồng hoá mình với những kẻ bé mọn nhất để trở nên “người anh em của hết mọi người” (286-287). Những dòng cuối cùng của tài liệu là lời nguyện lên Đấng Tạo Hoá và cho sự hiệp nhất Kitô giáo hầu tâm hồn mỗi người trở thành nơi cư ngụ của “tinh thần huynh đệ”.

Vũ khí đối thoại

Từ đầu tháng 9 năm nay các sinh hoạt của Giáo xứ đã được mở lại bình thường, đồng nghĩa với PT Cursillo cũng được sinh hoạt trở lại. Thế là THL khai mở buổi học đầu tiên sau gần 2 năm gián đoạn vì đại dịch Covid. Niềm vui như vỡ òa trong lần hội ngộ này, những khuôn mặt thân thương dù bị che khuất phần nào sau chiếc khẩu trang cũng được nhận diện bằng ánh mắt cười hạnh phúc.

Bài học đầu tiên là bản Tóm tắt Thông điệp FRA-TELLI TUTTI – TẤT CẢ ANH EM. Buổi chia sẻ thể hiện tình tương thân giúp nhau học hỏi một cách thẳng thắn, bầu khí thân thiện giúp mọi người mạnh dạn nêu lên những thắc mắc của mình cũng như chia sẻ cảm nghiệm qua thông điệp này, đặc biệt về chương VI liên quan đến những khía cạnh như : Một nền Văn hóa mới, Gặp gỡ trở thành văn hóa, Hòa bình xã hội, Niềm vui của việc nhìn nhận kẻ khác, Sự đồng thuận và sự thật .v.v...

Qua buổi học hỏi tôi nhận ra Lời Chúa lan toả trong các chương của Thông điệp và được đón nhận nhiệt tình qua lời chia sẻ của các cursillista. Riêng tôi đặc biệt chú ý đến đoạn 217 mà ĐTC viết như sau:

Hòa bình của xã hội đòi phải dày công và phải có kỹ năng. Việc dùng sự khéo léo và một số phương tiện để kiểm soát các quyền tự do và những sự

khác biệt thì dễ hơn nhiều. Nhưng hòa bình như thế rất hời hợt và mong manh, không phải là hoa trái của một văn hóa gặp gỡ có khả năng đem lại sự ổn định lâu dài. Việc hội nhập những khác biệt là một tiến trình chậm chạp và khó hơn nhiều, nhưng điều đó mới bảo đảm cho một nền hòa bình đích thực và bền vững. Hòa bình ấy không đạt được bằng cách chỉ dựa vào những người sạch sẽ không tì vết, vì “ngay cả những người được xem là có vấn đề do các sai lỗi của họ thì cũng có điều gì đó để cống hiến mà chúng ta không được bỏ qua”. Hòa bình cũng không đến từ sự đứng đưng với những đòi hỏi của xã hội, hay việc trấn áp những quấy rối, bởi vì nó không phải là “một sự đồng thuận trên giấy tờ, hay một hòa bình tạm bợ cho một thiểu số hài lòng”. Điều quan trọng là tạo ra những tiến trình gặp gỡ, những tiến trình xây dựng một dân tộc có thể chấp nhận những khác biệt. Chúng ta hãy trang bị cho con cái mình vũ khí đối thoại ! Chúng ta hãy dạy cho chúng chiến đấu trong cuộc chiến của nền văn hóa gặp gỡ !

Trong thời gian sống trong đại dịch tôi thường mang tâm trạng bất an, dù luôn nhủ lòng hãy phó thác vào sự quan phòng của Thiên Chúa, dù tôi đang được sống trong một đất nước không có chiến tranh, một đất nước đã từng thể hiện lòng bao dung, tôn trọng nhân phẩm con người, cứu mang những người đi tìm hòa bình và sự bình đẳng, nhưng các diễn biến trong thực tại thay đổi liên tục theo chiều hướng ngày càng xấu đi, mọi thứ trở nên mong manh hơn bao giờ hết, làm tôi càng cảm nghiệm thêm sâu sắc đoạn viết trên của ĐTC. Tôi có cảm giác rằng con người ngày nay dù sống cạnh nhau đó nhưng vẫn thiếu sự gặp gỡ, dù có nói chuyện trao đổi đó nhưng vẫn thiếu sự đối thoại. Đọc

đoạn viết của ĐTC, ngài nhấn mạnh rằng: *“Chúng ta hãy trang bị cho con cái mình vũ khí đối thoại ! Chúng ta hãy dạy cho chúng chiến đấu trong cuộc chiến của nền văn hóa gặp gỡ !”* Tôi thực sự mù mờ về ý nghĩa của từ *“vũ khí đối thoại trong nền văn hoá gặp gỡ”*. Qua sự chia sẻ của vài anh chị mà cuộc sống trong gia đình có sự trao đổi gần gũi với con cái đã giúp tôi mừng tượng phần nào hình dáng của thứ vũ khí đó, đó chính biết từ bỏ vị thế trên cao của mình, biết đặt mình vào vị trí của đứa con để đồng cảm, lắng nghe và chia sẻ với nó. Chút ánh sáng đó thúc đẩy tôi đào sâu hơn quan điểm của ĐTC thể hiện đây đó trên mạng xã hội. Trong một câu trả lời cho buổi tiếp kiến dưới hình thức một cuộc đối thoại tại trường Thánh Carlo ở Milano, ĐTC cổ vũ xây dựng một nền văn hóa cởi mở, đối thoại với tha nhân, và điều trước tiên là cần ý thức về bản thân, về căn tính của mình. Về cuộc gặp gỡ đối thoại với tha nhân, ĐTC nói *“Môn đệ của Chúa Giêsu là người luôn cố gắng đi gặp gỡ tha nhân, trao tặng sự đón tiếp, đối thoại với bất kỳ ai, làm chúng về kinh nghiệm sống của mình được thay đổi nhờ gặp gỡ với Chúa Kitô, Đấng là lòng Thương Xót, vì một cuộc sống được biến đổi, chắc chắn sẽ lây sang người khác”*.

Qua đó tôi rút cho mình một định nghĩa dễ nhớ hơn của nhóm từ *“vũ khí đối thoại trong cuộc chiến văn hóa gặp gỡ”* chính là cung cách sống cởi mở và vị tha, bao dung và hiếu hòa. Dù biết rằng định nghĩa đó có thể chưa đầy đủ, nhưng tôi cảm thấy vui như hái được một bông hoa dại trên con đường sỏi đá mình đang đi vậy.

Lạy Chúa, xin mở trí và lòng con cho con học được và thực hiện được những gì Chúa muốn nơi con.

Anna P

Trở về với Chúa

Suốt gần hai năm trời nay, dịch Covid đã làm cho con người tiêu điều khốn khổ. Cộng thêm vào đó, chiến tranh, thiên tai : hoả hoạn, ngập lụt khắp toàn cầu làm cho con người hoang mang, lo sợ, không biết rồi đây thế giới sẽ đi về đâu trước vực thẳm đen tối ?

Hầu như trên khắp thế gian, mọi người đều bị « giam cầm » nơi mình cư ngụ, không được phép đi đâu xa, gia đình không được gặp nhau. Cha mẹ trong những nhà già mỗi mòn trông con cái đến thăm, mà giờ đây phải chịu xa cách. Đứng trước thảm cảnh âu sầu này, có ai nghĩ rằng giờ của Chúa sắp đến không ? Có ai nghĩ rằng thế giới đang đầy rẫy những tội nhân là chúng ta, đang bị Thiên Chúa cảnh cáo không ?

Lúc sau này, những ngày trong tuần, tôi nhận thấy có nhiều người đến Nhà Thờ cầu nguyện hơn hẳn khi xưa, họ cầu nguyện một cách sốt sắng như thể mỗi ngày là một ngày cuối cùng. Mọi người như trở về với Chúa hầu mong được tha thứ lỗi lầm để được giải thoát khỏi tình trạng bi thương này. Nhưng khốn thay, chỉ có trong những hoàn cảnh bi đát này con người mới chạy đến Chúa, cầu khẩn Ngài. Tôi cũng không khác gì những người đó, tôi đến Nhà Thờ thường xuyên hơn cầu Minh Thánh Chúa. Tôi tín xác Chúa hiện diện trong Bánh Lẽ và tin Chúa hiện diện trong Nhà Tạm.

Tôi không trở về vì tôi vẫn luôn có Chúa ngày đêm và Chúa luôn ngự trị trong tôi. Nhưng tôi nói chuyện với Ngài nhiều hơn xưa. Câu chuyện của tôi với Chúa dài hơn với vốn vẹn mỗi câu hỏi : lạy Ngài, thế giới đang đi về đâu ? Chúa dường như trả lời tôi cũng bằng những câu hỏi : Khi chúng ta đầy đủ, chúng ta vì lòng tự kiêu tự mãn không nghĩ đến Chúa, chúng ta bị lôi cuốn bởi nhu cầu lợi ích cá nhân lên trên mọi sự. Phải chăng chúng ta quên hẳn lời mời gọi của Chúa phục vụ cho tha nhân rồi sao ? Dường như chúng ta đang từ bỏ mối dây liên hệ với Người đã ban cho chúng ta sự sống ? Tại sao chúng ta không nghĩ đến những mảnh đời đói khổ đang cần sự giúp đỡ của chúng ta ? Tại sao chúng ta không nhịn ăn đi một ít, chia sẻ với những người đang thiếu thốn ? Chúng ta có nở lòng nào quay lưng đi trước những ánh mắt cùng cực đói khát của người già, em bé, người đồng loại đang bị bỏ rơi ?

Có ai thể hiện được những câu hỏi giản dị trên đây bằng một hành động cụ thể ?

Tôi coi đại dịch này như là một Ân sủng mà Chúa dành cho loài người cơ hội để lấy lại giá trị của một Kitô hữu, để hoán cải, để trở về với Thiên Chúa Quyền Năng Tối Cao. Chúng ta sẽ chỉ tìm thấy được bình an trong những nhiệm vụ cao cả. Chúng ta cần khẳng định căn tính Kitô hữu của chúng ta, cùng vác thập giá với Chúa để đem ánh sáng lại cho cuộc sống thật. Đây là dịp mà một lần nữa chúng ta khởi sự lại cuộc sống trong niềm hy vọng và Đức Tin. Một lần nữa vì, đã bao lần trong cuộc đời chúng ta vì lòng tự kiêu, đã bị ma quỷ cám dỗ chúng ta từ bỏ Chúa, bị ngã rơi chìm vào vũng lầy đen tối, rồi chúng ta được hoán cải và khởi sự lại từ đầu. Chúng ta cần bị ngã để vực lên thành một con người mới.

Xin Chúa tha nợ cho chúng con vì chúng con bất toàn chưa hiểu hết giá trị mà Chúa đã ban tặng cho một Kitô hữu như chúng con. Xin giữ chúng con luôn thức tỉnh, xin cho chúng con nhận biết mỗi ngày như là một ngày cuối cùng, và cho chúng con luôn phó thác vào tình yêu quan phòng của Ngài.

MA/VTT-Tháng 9.2021

CẦU NGUYỆN

Thời gian qua, ban điều hành PT được tin :

** Cụ Cố Gioan Maria Vianê Vũ Công Pháp, thân phụ của cha Gioan Vũ Minh Sinh (GXVN Paris), đã được Chúa gọi về ngày 16.08.2021 tại Hà Nội. Hưởng thọ 85 tuổi.*

** Cursillista Giacôbê Nguyễn Hữu Nhơn (K.5), chồng của cursillista Elisabeth Nguyễn Thị Nữ (K.23), từ trần ngày 12.08.2021 tại Clinique Pierrefitte-Stains. Hưởng thọ 77 tuổi.*

Tin nhận từ Liên Nhóm Bỉ :

** Ông Phêrô Hồ Văn Toàn, anh của cursillista Anna Hồ Thị Mai (K.19), từ trần ngày 21.02.2021. Hưởng dương 49 tuổi.*

** Bà Anna Hoàng Thị Khấn, mẹ của chị Anna Nguyễn Thị Thu Hà (K.23), từ trần ngày 04.07.2021. Hưởng thọ 78 tuổi.*

Nhờ lời cầu bầu của thánh cả Giuse và Mẹ Maria, nguyện Thiên Chúa của Lòng Thương Xót giang tay đón linh hồn người thân của chúng ta vào hưởng phúc Nước Trời.

Ủng hộ Phong Trào

Chi Chung Thị Hồng	50,00 €
Chi Phạm Thị Đuộm	100,00 €
Thầy Dương Văn Hoà	30,00 €

Tình Ngài đưa dẫn

Gian truân, bệnh tật, đói nghèo, tai ương... có ai phủ nhận đó không phải là gánh nặng của kiếp người? Bởi vậy, những cảnh ly biệt vẫn khó tránh được lệ sầu. Những tiếng thở dài náo nuột, những thở than, những nét mặt nhó, những bước đi rã rời dễ thấy trước gánh nặng cuộc đời trong nhiều cảnh huống. Trước gian truân, thử thách có người không còn chịu đựng nổi gánh nặng đè trên bờ vai; không tìm được giải thoát, đã thất vọng kết liễu cuộc đời bằng quyên sinh!

Trong cô đơn, thử thách, một lời thăm hỏi, một cảm thông chia sẻ, một bàn tay nắm chặt có khác chi ly nước trước cơn khát khô cổ, như một chén cơm khi cơn đói cồn cào đang hành hạ, như một lưu tâm giúp đỡ trước cảnh cô đơn, trước cảnh đời bị loại ra bên lề xã hội...

Chẳng thiếu những nỗi đau cam nín bởi chẳng biết ngỏ cùng ai. Những mảnh đời bị quên lãng ngay giữa thị thành nhộn nhịp, mà anh Lazaro lê lết trước cửa nhà người phú hộ đang yến tiệc linh đình trong tường thuật Tin Mừng Luca chương 16, 19-31 là thực tại không hiếm trong xã hội ích kỷ, thiếu vắng tình người xưa nay!

Trước những gánh nặng cuộc đời tưởng chẳng sao tìm được bàn tay đỡ nâng chia sẻ; tưởng đang đi vào ngõ cụt; tưởng chẳng còn thấy ánh sáng le lói cuối đường hầm, thì Chúa Kitô lại lên tiếng. Ngài thấy rõ nỗi khổ cùng của cô đơn. Ngài chạnh lòng thương khi thấy đoàn lũ như đàn chiên không người chăn dắt. Ngài thấu rõ, cảm nghiệm được gánh nặng đang đè trĩu trên bờ vai mà bao người tưởng chừng không còn kham nổi. Ngài nghe rõ tiếng thở than náo nuột, bàn tay yêu thương đỡ đỡ luôn dang rộng, mong ước cho nghỉ ngơi, bồi dưỡng cho tất cả những ai trĩu gánh đường đời.

Chị là người nặng cảm tính. Trước những khó khăn, hoạn nạn của người khác, ít khi thấy chị tìm hãm được dòng lệ.

Anh mới ngoài lục tuần. Lần nọ gặp nhau giữa mùa cảm cúm, không ít người bị con vi trùng hành hạ. Anh đã vui vẻ tâm sự với tôi « Cháu chưa hề biết cảm cúm là gì ». Là người yêu thích thể thao, quanh năm, dù trong tiết đông anh luôn tới sở làm bằng xe đạp; rồi đột ngột ngày nọ anh thấy cơ thể có triệu chứng ngoại thường, mệt mỏi, ăn không ngon miệng; bác sĩ chẩn đoán và gửi gấp vào bệnh viện. Kết quả mà mọi người đều ngỡ ngàng: « Ung thư đại tràng giai đoạn cuối »!

Trước biến cố như một cảnh báo khúc kết của cuộc đời chẳng còn xa anh vẫn tươi vui, bình thản... Bình thản đến độ linh mục tới ban bí tích xúc dầu cho anh chẳng khỏi ngỡ ngàng, hầu như không thể tin vào hiện trạng sức khỏe mà ngài nghe biết từ người thân anh kể lại.

Có người thân của anh đã chia sẻ với tôi rằng chị không khỏi ngỡ ngàng, thán phục đức tin vững mạnh nhưng thầm kín trong hành trình đời anh.

Vợ anh, một phụ nữ tuổi đời còn xuân trẻ; người mà như đã đề cập ở trên, rất nặng cảm tính đã khiến tôi phải nhìn kỹ lại hành trình Tin-Mến đời mình trong một dịp sau thánh lễ chiều thứ Bảy. Trên quãng đường quá giang xe chị ra về, chị đã chia sẻ với

chúng tôi tâm trạng buổi đầu trước biến cố của chồng, và những biến đổi rất lạ thường qua chứng từ của anh trên giường bệnh .

Đức tin và lòng tin thác vào bàn tay yêu thương dẫn dắt của Thiên Chúa nơi anh khác nào ánh sáng lóe lên cuối đường hầm, như bàn tay nối dài Thiên Chúa đang tận dụng để giúp chị cùng đồng hành với chồng cho một ý nghĩa thẩm đẹp đời Kitô hữu. Tôi không chỉ nghe được chứng từ qua biến cố, nhưng đã thấy rất rõ sức mạnh ngoại thường Thiên Chúa đang thực hiện nơi vợ chồng trẻ này.

« Năm chiếc bánh và hai con cá » Ngài đã có thể nuôi hàng nghìn người. Từ chất liệu bé nhỏ tưởng chẳng làm nên chuyện gì như Tin Mừng Mat-thêu chương 14, 13-21 tường thuật.

Tôi không hề thấy khóe mắt chị hoen đỏ, rướm lệ như thương tình, nhưng cả hai tiếng đồng hồ chúng tôi ngồi lại trên xe, nghe chị chia sẻ chính tôi đã ghen ngào mà không phải là chị; tôi ghen ngào không phải từ những từ biến cố nơi gia đình chị, mà là **ÂN SÙNG** từ bàn tay yêu thương của Chúa đang thực hiện mà anh chị là chứng nhân.

Một chiều nọ vào thăm anh trên giường bệnh sau khi giải phẫu. Không hề thấy anh nhăn nhó than vãn; nhưng lại ngỏ với vợ một nguyện ước xin chuyển gửi tới các con anh : « Xin hãy sống đẹp, trọn vẹn với đức tin của mình. Nếu được vậy , thì giờ phút anh nhắm mắt là giờ phút anh đạt được chiến thắng trong hành trình chiến đấu đời Kitô hữu ».

Ôi, tuyệt vời . Ân sủng ! Ân sủng của Thiên Chúa quá tuyệt vời, nó vượt trên mọi mơ ước, mọi nhỏ bé yếu hèn, sức lực của chúng ta.

Tôi hứa tiếp tục cầu nguyện cho anh chị luôn hầu chứng từ của họ trở thành những trang Phúc Âm mở mà mọi người đọc được, như tôi đã diễn phúc được « đọc », và âm hưởng TÌNH

PHONG TRÀO CURSILLO
Mr. Giuse Nguyen Minh Duong
59 bis Route de Saint LEU
95600 EAUBONNE—France
Tél: (+33) 9 81 89 67 01

JOURNAL

NGÀI ĐƯA DẪN vẫn mãi còn vọng dội trong tôi.

Trải nghiệm của Thánh Augustinô cũng đang là trải nghiệm nơi vợ chồng trẻ này.

« Chỗ nào có lòng yêu mến, thì không cảm thấy vất vả; mà giả như có vất vả đi nữa thì người ta cũng thích cái vất vả đó » (thánh Âutinh)

« Xin tạ ơn

Con xin tạ ơn Chúa

Mãi muôn đời con xin tạ ơn Chúa...

Vì đời con tất cả là HỒNG ÂN «

Mến tặng anh chị L-P

Trần nguyên Bình